

[Viggo Starcke.]

dere. Endelig er der spørgsmålet, som endnu ikke er helt afklaret, om den eventuelle overkommando over sådanne tropper, med hensyn til hvilket dog grundlovens § 20 sætter bestemte grænser, medmindre der finder en folkeafstemning sted. På den anden side er der ting, som gør, at man føler sig mere beroliget; jeg tænker på de engelske garantier og de forventede amerikanske garantier. England har, som den højtærede udenrigsminister sagde, brudt med sine traditioner ved nu at ville placere store styrker i Europa, hvorved England egentlig vender tilbage til Marlboroughs politik i Queen Anne's tid.

De mennesker i Danmark, der udtaler sig absolut mod Tysklands genbevæbning, må gøre sig klart, at Tysklands genbevæbning kun kan hindres med våbenmagt, og at det vistnok er urealistisk at ville modsætte sig en genbevæbning af Tyskland, som, såvidt mennesker kan bedømme, faktisk vil finde sted, hvadenten Danmark siger det ene eller det andet.

Den fremherskende politiske linie i den vestlige verden under Atlantpagten har været at sikre freden gennem sammenhold og styrke. Det er muligt, at den tyske deltagelse i Vesteuropas forsvar yderligere vil styrke muligheden for fred ved at styrke sammenholdet i den vestlige verden. Hvis man stadig ville holde Tyskland isoleret, ville man foruden revanchefølelse og had i den tyske befolkning risikere, at man drev Tyskland mod øst, og efter min bedømmelse er den største og alvorligste fare i europæisk politik den, at et stærkt rustet Tyskland og et stærkt rustet Rusland står sammen. Såvidt jeg kan se, er den foreslåede ordning den ordning, der bedst sikrer herimod.

Det, vi står overfor, er en helt ny situation i europæisk politik og i verdenspolitikken, det er ikke et isoleret Tyskland, man har med at gøre, men et Tyskland, som drages med ind i den vestlige familie, og en endelig forudsætning for denne ordning er en fransk-

tysk forståelse. Hvis man kan nå en fransk-tysk forståelse, vil man have nået et meget betydeligt fredsstiftende fremskridt i den europæiske politik.

Hvis jeg må summere denne afvejning op — som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, gælder det om at finde den politik, som indebærer den mindste risiko — så er de stærkeste momenter, der taler imod Tysklands genoprustning, følelserne, de bitre erfaringer, man har haft om tysk militarisme og aggression; og de momenter, der taler stærkest for Tysklands geninddragning, er håbet om, at demokratiet kan vokse og udvikle sig i Tyskland indenfor den vestlige familie, og håbet om at undgå den største fare i europæisk politik, at et stærkt bevæbnet Rusland og Tyskland i fremtiden står sammen mod den vestlige verden.

Når disse spørgsmål nu kommer frem til afgørelse og i den offentlige diskussion, da ønsker jeg at udtale, at jeg ønsker et godt forhold til Tyskland, men at det på et tidspunkt, hvor Tyskland nu skal have sine demokratiske rettigheder igen, vil være ganske naturligt, som det gælder for andre stater og for andre mennesker, at det understreges, at demokratiske rettigheder er forbundet med demokratiske pligter. Jeg tænker særlig på Tysklands pligter og de øvrige europæiske landes pligter overfor de nationale mindretal. Jeg vil gerne genopfriske det eksempel, man har fra Sydtyrol, hvor de Gaspari på en usædvanlig smuk måde fik ordnet et af de vanskeligste mindretals-spørgsmål i Europa, den sydtirolske aftale mellem Østrig og Italien, som kunne være forbilledlig i andre dele af Europa. Jeg vil gerne henvise til, at i de aftaler, som vi endnu ikke kender, mellem Frankrig og Tyskland om Saar, vil der opstå spørgsmålet om garantier for mindretalsrettigheder, hvorfra man vil kunne drage paralleller til det område, som ligger nærmest og aktuelt for Danmark, det sydslesvigske område. I den sidste tid har vi set afspændingen og ordningen i Triest, hvor de allieredes våben-